

משה דיין עם אודי ומער (1967)
 „הוא רצה לפצות אותם בגלל הגירושין!”

רות תמיד נתנה להם לשתות, להשיי תמש בשירותים. כשהיא הגיעה היא בני היכנס לחדרי וקה. היא אמרה: לא, אל תיכנס, אני אביא לך. היא לא רצתה שיכנסו אליה הביתה.

בחדר שלה היו חרפושיות — חיפרי שיות מצריות עשויות מחימר בצבע טורי קיז. דיין רצה להראות את זה לסער. שניהם התגנבו לחדר שלה כמו שני ילדים קטנים. כשהיא גילתה זאת, היא כעסה מאוד וצעקה על שניהם כמו על שני תינוקות.

מה שגמר את משה זה המירוץ בבחי רות. תל"ם התישה אותו לגמרי. לפני מותו, בסוף ספטמבר, הוא הרגיש שהוא הולך למות. אז הוא הלך לכל בית בנהלל ונפרד מהם בלחיצת יד. דבר שהוא מעולם לא עשה. פתאום הוא גם זכר את השמות הפרטיים של כולם.

הוא גם כינס את כל המישפחה ואיחל שנה טובה. את ילדי הוא נישק בחמיר מות רבה.

היחס שלו לנכדים, העקשנות שלו

שר לחשוב שהיא היתה צריכה לנקות זאת. אצל רות הבית היה פתוח, חם. המון אנשים. תחנת-רכבת. זה היה בלגן של בית שחיים בו. ואצלה זה היה כמו מוסיאון. נקי, סטרילי.

במשך הזמן דיין נתן לילדים כל מיני מתנות. אחרי שהיא הגיעה לצהלה, היא עשתה רשימה של כל מה שיש אצל הילדים ושלחה אותו לילדים ולנכדים לבקש את כל המתנות בחזרה. דיין בא לכאן ואמר על ציור שקיבלנו ממנו ש" רחל רוצה את זה. אצלה הכל היה שקול בכסף.

לנהג של משה ולאנשי-הביטחון שלו היא התייחסה כמו אל כושים קטנים.

שלו. היה לו קשר פסי עם האדמה. ומה היא? בשבילה גינה זה מקום להשתוף, לקבל אנשים. היא היתה מסתכלת עליך מגבוה, כאילו היא מירודע-מה.

היא יצרה סביבו מין מיסגרת כזו שאי אפשר היה בכלל לגשת אליו. היתה קובעת לנו פגישות איתו ב-12 ועשר דקות ומודיעה לנו בטלפון, שברבע ל אחת הוא הולך לננות. ברבע לאחת היא היתה מגיעה ואמרת לו: אתה צריך ללכת. והוא היה קם והולך. היתה מק ציבה לנו פגישה של 20 דקות.

כשבאנו לבקר אותם היא אמרה לנו שאנחנו אוכלים בחוץ, כי היא לא רוצה שהילדים יעשו פירורים על השטיח. אפי

סעד ורווחה. אבל היא? היא לא עשי תה דבר. היא בובה נרקסיסטית. הצד הוולגארי שלו נמשך לכל הניגודים ה" אלה. מה שהדמות הזו ייצגה קסמה לה. היא אשה נאה ומטופחת, סיף-טופ. היא כל מה שבן-כפר שואף להגיע אליו.

„את מי היא מנסה לעשוק!”

ר דהמתי כשהתחתן איתה. לא חשבר תי שזה הולך ביחד. הוא ישראלי שורשי. מההתיישבות העובדת. עם קשר לקרקע: עובד, גודר, משקה את הגינה

(ג) הדירה ברחוב אשכול 20, תל-אביב (גוש 6648 חלקה 111) תועבר בחלקים שווים לבעלות בלעדית של שני נכדי סער דיין וגל דיין - ילדיו של אהוד דיין מנישואיו הראשונים.

הקטע על הדירה בצוואת דיין בעלות בלעדית

הנדון: צוואת המנוח משה דיין ז"ל

הודעה לזוכה על-פי הצוואה

1. בהתאם לחקנה 6 (ג) לתקנות סדר הדין בעניני ירושה תשכ"ו-1965, הננו מביאים בזה לידיעתך, כי בצוואתו של המנוח משה דיין ז"ל מיום 27 באוגוסט 1981, שנפטר ביום י"ט בתשרי תשמ"ב, 16 באוקטובר 1981 במרכז הרפואי על-שם שיבא (תל-השומר), הוא ציווה להעניק לך את רכושו כמפורט בסעיף 1 (ג) של הצוואה (שהעתקה מצ"ב). הננו להעיר כי רק מחצית הדירה המצויינת בסעיף 1 (ג) של הצוואה היתה רשומה על-שם המנוח, ועל-כן רק מחצית זו היא נושא סעיף 1 (ג) של הצוואה.

2. בכוונתנו להגיש עתה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב את הבקשה למתן צו קיום הצוואה של המנוח הנ"ל.

נכבוד רב,

גורניצקי ושות',
 עורכי-דין

מיכתב פרקליטה של רחל דיין לפער דיין
 אין גבול לחמדנות

ולראיה באתי על החתום:

משה דיין

חתימת דיין על הצוואה
 תחתום פה, תחתום שם...

להתראות איתם למרות כל מערכת ההגנה שהיא בנתה סביבו, רק משכנע אותי שמהו בצוואה שלו לא בסדר. את מי היא הולכת לעשוק עם המילי-יוגים הכבדים שלה!

תה להם שירותים בחוץ. היא לא רצתה, לראות אותם בבית. כשסער היה שם, הוא ביקש לצלצל. היא אמרה: אני אור ציאת הטלפון החוצה. פעם אחרת הוא ביקש מדיין דף נייר ועט. דיין אמר: